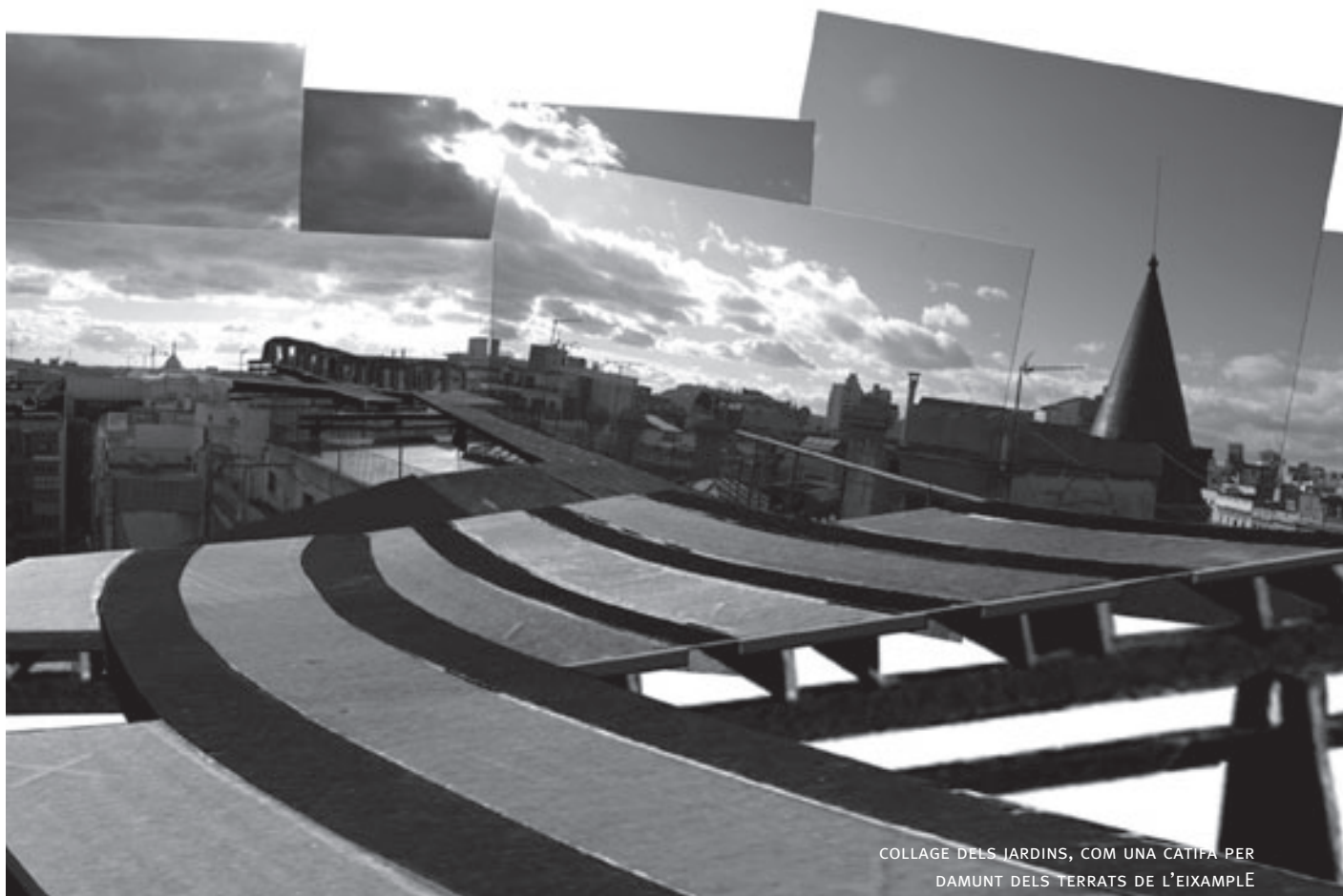

Jardí als terrats de l'Eixample de Barcelona

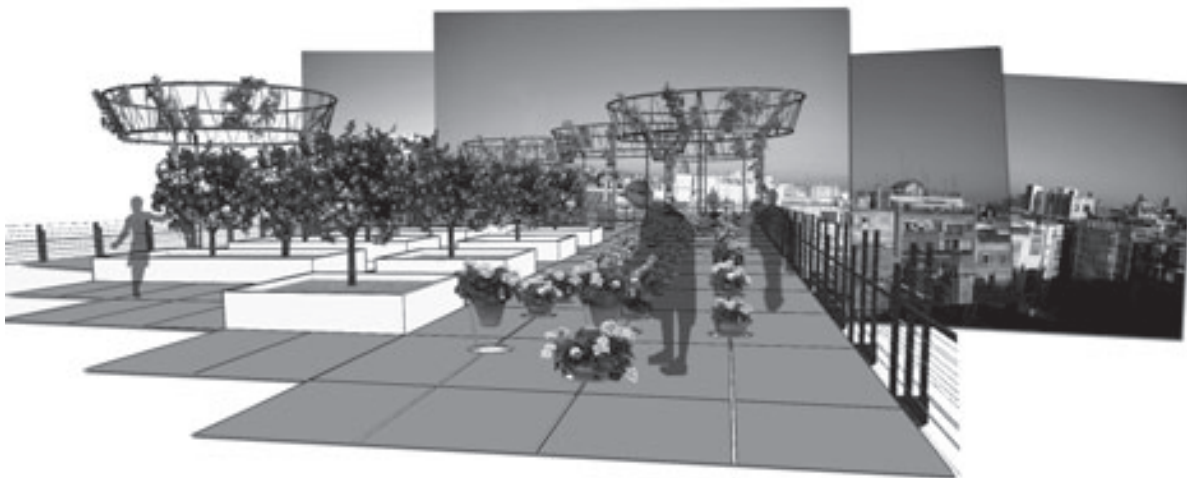
Utopia i Reciclatge EVA PRATS

COLLAGE DELS JARDINS, COM UNA CATIFA PER
DAMUNT DELS TERRATS DE L'EIXAMPLE

Eva Prats, Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona, 1992. Estudia arquitectura a la ETSAB, titulant-se al 1992, amb Menció Especial al Premi Anual Rubió i Tudurí per al seu projecte final de carrera amb el tribunal format per Enric Miralles, Lluís Moya i Joaquim Sabater. Des de 1986 fins al 1991 col·labora a l'estudi d'Enric Miralles i Carme Pinós, continuant la seva col·laboració amb Enric Miralles fins al 1994. Forma estudi propi des de 1994, compartit amb Ricardo Flores des de 1998. Han obtingut, entre d'altres els Primers Premis d'EUROPAN

III, del COAB 2002/2003, la Triennial del Baix Llobregat 2005 i recentment el Gran Award for the Best Work in Architecture de la Royal Academy of Arts de Londres. Des de 1998 imparteix conferències a Espanya i a l'estranger i ha estat professora convidada a diverses universitats. És autora de diversos articles d'arquitectura i co-autora amb Ricardo Flores dels llibres: John Hejduk. House for a Poet. (Edicions UPC) i el llibre Through the canvas. Architecture Inside Dutch Paintings (Editorial ACTAR). És Professora Associada de Projectes a la ETSAB des del 2002.

VISTA DE L'ÀREA DE FLORS,
ARBRES I ENFILADISSES.

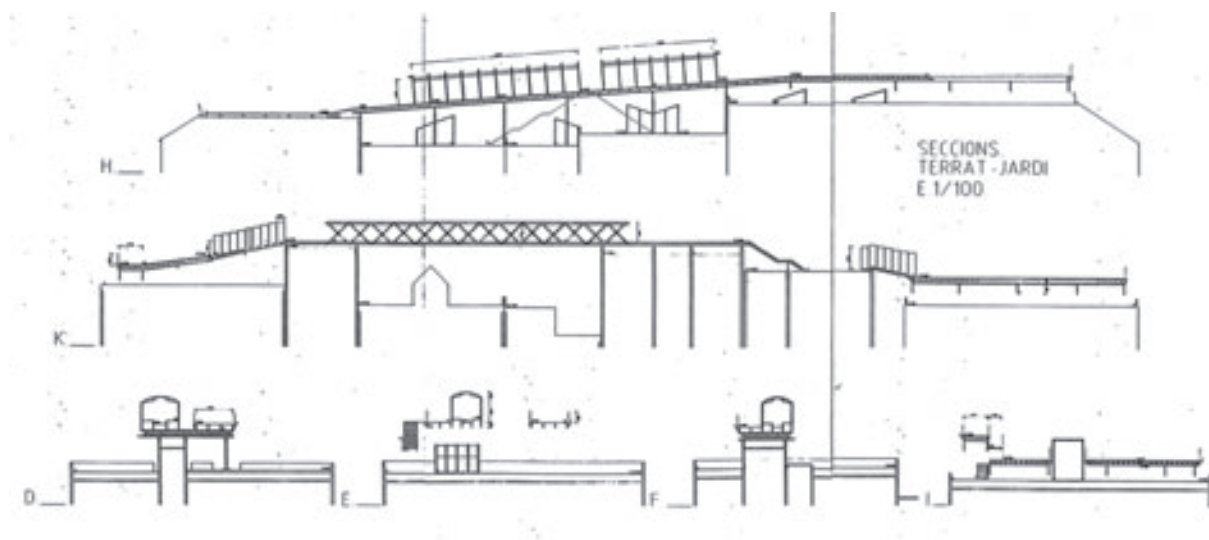
El final de carrera és de l'any 1992, quan a l'Escola els estudis eren de 7 anys i després arribava el Projecte Final què es desenvolupava fora de l'àmbit acadèmic. No anaves més a classe però seguies sent un estudiant amb la missió de decidir un projecte, de tema lliure, que havia de portar aproximadament un any de treball. Quan creies que el projecte estava suficientment desenvolupat, t'havies d'apuntar a una de les sessions d'exàmen programades i presentar-ho. Amb aquesta situació, l'elecció del tema a desenvolupar podia convertir-se ella mateixa en el projecte. Així que després d'un temps de dispersió, necessari després d'haver fet una carrera on sempre respos a enunciats donats, vaig definir un enunciat - proposta juntant coses que en aquell moment concret m'interessaven i agradaven: la ciutat on havia estudiat, l'interès per als jardins i per la figura del primer jardiner arquitecte de la ciutat: Nicolau Rubió i Tudurí, i les festes amb amics als terrats del casc antic.

La proposta suposa una intensificació de la ciutat existent, una utopia realitzable, que hagués aterrat parcialment i provisionalment en un lloc concret: uns jardins que uneixen el perímetre de cornisa de les illes de l'eixample.

ELS TERRATS DE L'EIXAMPLE

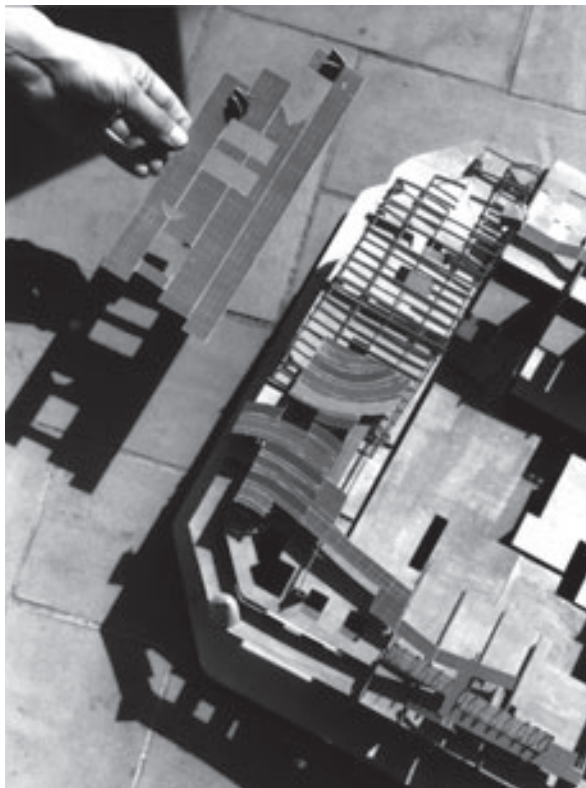
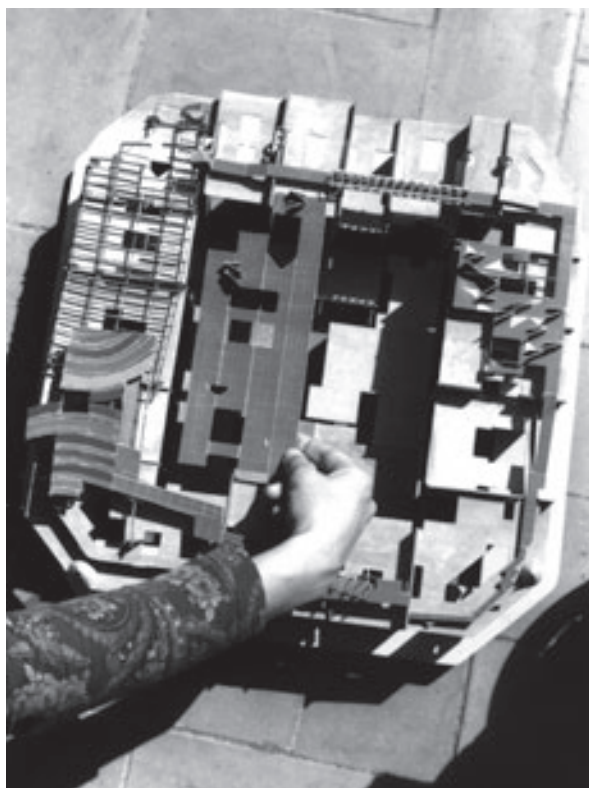
El jardí oferia a tots els veïns de la illa pujar de nou al terrat i caminar per una cota elevada, entre testos de flors i arbres, amb els sorolls de la ciutat que arriben des del carrer. Al passejar per aquest jardí arribaries a girar tota la illa sense girar, fent un claustre en alçada.

SECCIONS LONGITUDINALS
DEL JARDÍ I LES COBERTES.

LA MAQUETA EXPLICA COM LA PLATAFORMA DEL JARDÍ ES RECOLZA DAMUNT ELS TERRATS.

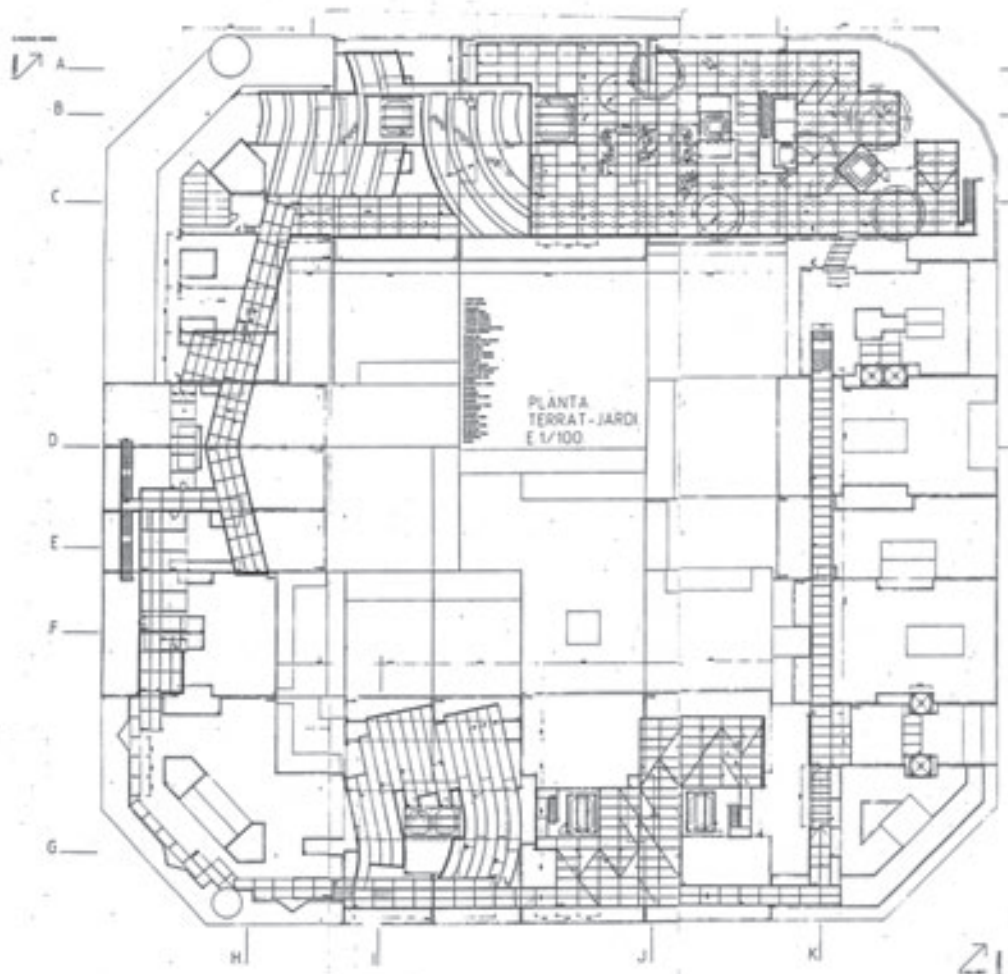
Per cuidar d'aquest nou jardí, un treball immens, hi ha uns responsables, uns nou inquilins de la comunitat: els alumnes i professors d'una escola de jardineria que es situa a la Planta Baixa d'un dels edificis de la illa. A més de veure la vegetació, pots veure com es cuida, seguir el processos de treball cíclics que es fan amb cada estació. Seria un jardí proper a casa, una extensió dels testos del balcons, però aquí amb molta més dimensió, i on es podria seguir l'evolució de moltes plantes diferents.

En aquests terrats superposats on es desenvoluparan les pràctiques de jardineria, les àrees diverses es corresponen amb els espais dedicats al cultiu de les varietats de gespa, l'hivernacle, la poda dels arbres i la cura de les plantes, les plantes aquàtiques, el topiari o els dipòsits on emmagatzemar

l'aigua. El programa coincidí amb les pràctiques que es realitzen a l'Escola de Jardineria Rubió i Tudurí. Al jardí, que s'aixeca i es suporta sobre l'estructura dels edificis existents, hi ha una especial atenció en la minimització de costos i pesos: es procura un inventari detallat de les peces que conformen l'estructura de suport, així com el càlcul de la terra necessària i dels formats de recipients que s'usaran.

DESCRIPCIÓ D'UNA SECCIÓ DEL TERRENY A 20 METRES D'ALÇADA

Si entenem el jardí com la transformació d'una secció de terreny alçada a 20 metres del seu origen, el trasllat en vertical li ha fet perdre pes i guanyar aire. El terra del nou jardí és una superfície de fusta d'alta densitat de gruix 1,5cm. suportada per una estructura metàl·lica de bigues en gelosia.

ELS TERRATS DE L'EIXAMPLE

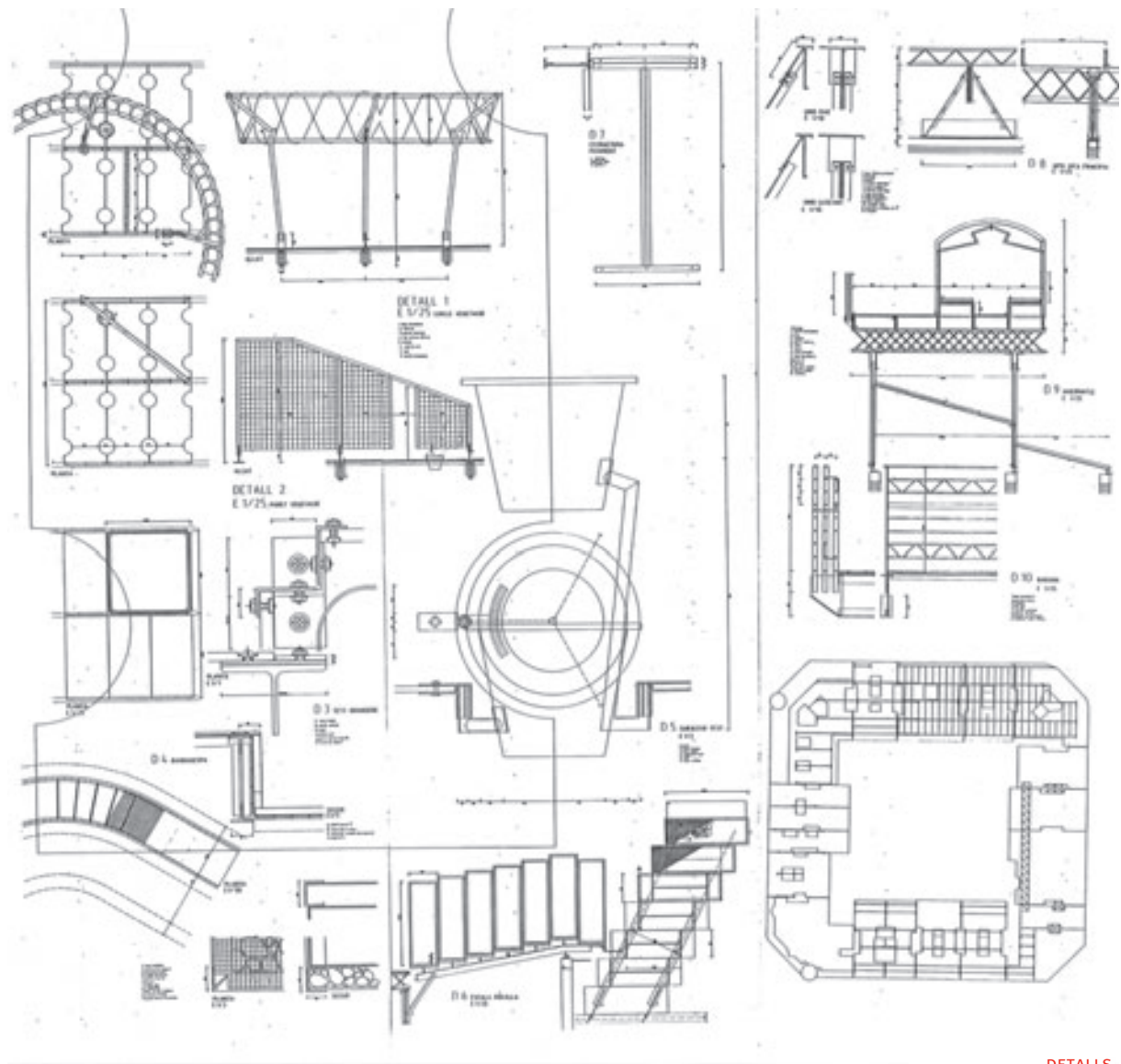
La nova estructura es recolza puntualment en els antics murs de càrrega dels edificis existents i deixa un marge d'aire amb l'antic terrat de rasilla ceràmica, (entre 1,70 i 3,90 metres). Amb aquesta estructura es salven les petites diferències d'alçada entre cobertes i s'aconsegueixen plans horitzontals de més gran dimensions. Quan les persones que viuen a aquesta illa pugen al jardí, surten de la seva escala i es troben sota d'aquesta superfície que retalla en contrallum els diversos contenidors. Per un moment tenen la visió d'estar sota terra, un terreny lleuger i enginyeritzat.

La quantitat de terra que es puja al terrat és mínima i és terra artificial per tal d'alleugerir el seu pes: 1/3 de poliestiré, 1/3 de

turba i 1/3 de terra volcànica. Aquesta superfície defineix un sota i un sobre visibles als ulls dels visitants del jardí. A dalt, a baix o travessant aquest gruix de fusta es col·loquen els contenidors de terra.

- a dalt: arbres de l'orangerie.
- al mig: testos de flors.
- a baix: gespa i verdisses.

Així una nova topografia urbana ens permetria gaudir de l'aire, el sol i el Mediterrani a l'horitzó.

DETAILS